

Dr. NAGY SÁNDOR

A magyar nép kialakulásának története (23.rész)

XXV. AZ ÁTÖRÖKLÉS TÖRVÉNYE

Szól pedig ez a törvény így: Az élők világában, szóval a növények, állatok és emberek világában, az utód tökéletesen öröklí az elődöknek nemcsak külső megjelenési formáját, alakját, hanem belső szerkezetét, szervezetét és tulajdonságait is. Az élettani tudomány legújabb megállapítása szerint az átöröklést a növényi, állati és emberi testekben az úgynevezett óriás-molekulák közvetítik, illetve valósítják meg és végzik el. A testszerkezet legparányibb részeinek és tulajdonságainak is megvan a megfelelő molekula csoportja. Ez a megszámlálhatatlan mennyiségű molekulasereg építi, alakítja, gyarapítja, színezi a növényi, állati és emberi szervezetet s ezek mind az előd szervezetéből származnak át az utódba és alakítják azt az előddel tökéletesen azonos lényé. Ez az élet egyik legrejtettebb, de legnagyobb hatású, csodás műhelytíka és kivételt kizáró törvénye. „Csak sasz nemzenek a sasok, és nem szülygyáva nyulat Núbia párduca!” Egészen szakszerűen mondta ki e nagy igazságot a „Magyarokhoz” című versében kiváló költőnk, **Berzsenyi Dániel**. Azonban az előd csak olyan molekulákat tud az utódra átörökíteni, amelyek az ő szervezetében is maradéktalanul megvannak. Amilyen szerkezet, vagy tulajdonság tehát van az átörökítő szervezetben, ugyanaz lesz az utódban is. Pld. a búzaszemből hajtott kalászból is búzaszemek fejlődnek, teremnek és az új búzaszemek tökéletesen megegyeznek az anyamaggal nemcsak külső formára, hanem belső értékre úgy, mint a keményítő- és sikeértalomra is. A molnár ugyanolyan minőségű lisztet őröl az új termésből, mint amilyen volt az elvetett magé. Sőt, a szakállas búzakalász-szemekből szakállas búzakalász fejlődik, a tarbúza magjából pedig tarbúzakalász nő. A fülemülefiókák tökéletes másai lesznek a szüleiknek, nemcsak tollazatuk szerény színére, vagy a külső alakjukra, hanem hangjuk színére is. Eppen úgy trilláznak, csattognak, mint a szüleik, és nem csiripelnek, mint a szomszédos faágon a verebek, vagy kárognak, mint a hollók. Az emberutód is öröklí nemcsak az előd alakját, testi szerkezetét s minden külső tulajdonságát a hajtól a lába kiskörméig, hanem belső lényegét: a logikusan gondolkodó, érző és eszes lény mivoltát is.

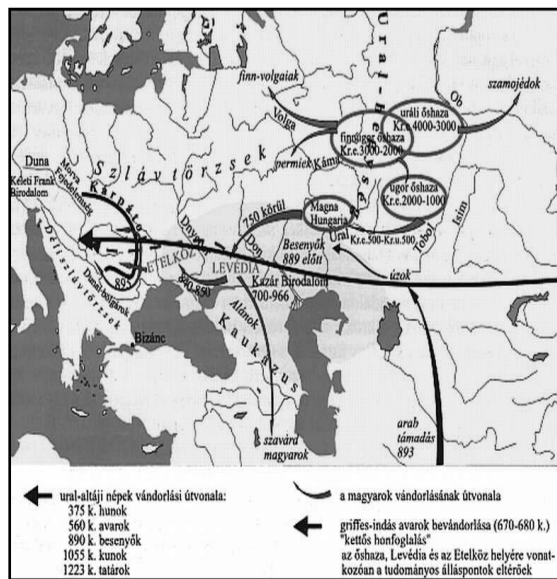
De a fiúgyermek öröklí apjuk bajuszát és szakállát is. Viszont, ha az elődöknek nem volt bajusza és szakállja, akkor az utódnak sem lesz! Ez pedig a természet örök és megváltozhatatlan törvénye, amely alól kivétel nincs! Mi magyarok bajuszos és szakállas nép vagyunk, a természet örök és megváltozhatatlan törvénye szerint. Tehát az őseink sem lehettek bajusz és szakáll nélkül, csupasz arcú vogulok és osztjások! Ebből pedig a logika legszigorúbb szabálya szerint az követke-

zik, hogy a magyar népnek és nyelvnek a voguloktól való származása e tétel kétségbevonhatatlan igazsága következtében teljesen valótlan és minden tudományos alapot nélkülöz.

A magyar népnek és a magyar nyelvnek a voguloktól való származtatása tehát végleg megbukott és soha többé fel nem támad, mert a természet örök érvényű törvénye buktatta meg! Csekélységem e nagy és megváltozhatatlan természeti törvénynek csak magyarázója és alkalmazója. **Hogy erre én jöttem rá, megmagyarázza az a ténykörülmeny, hogy a természettudományokban annakidején nagyon elmerültem, mint nyelvész mindig kutatómunkát végeztem és nem sablonosat, mint jogász is sok jogi esetet magyaráztam, mint történelem szakos tanár pedig, az egész Árpád-kori oklevél anyagunkat feldolgoztam, ami 63 vaskos kötetre való latin nyelvű királyi oklevél-gyűjteményt jelent. Így jöttem rá arra a nagy tévedésre, amit a hivatalos tudomány még ma is igaznak hirdet. Pedig több mint száz éve hány egyete-**

mi tanár s a Magyar Tudományos Akadémia tagja hirdette ezt a vogul-osztják származást egyedüli igaznak és egy könyvtárnyi könyvet írtak össze róla. Jaj, volt annak, aki nem hitte el, vagy pláne, ellene mert mondani, mert azt „tudománytalanoknak” bélyegezték. Tudom, hogy nagy kavardást idéz elő e megállapításom a ma is meglévő vogul-berkekben. Lehet, hogy vitába erednek velem, talán támadnak is, de hiábavaló minden erőlködésük, mert a természet örök törvénye erősebb az érveiknél is. A végén talán kialakul belőle egy nagy és szent magyar összefogás is nagyszerű népünk megmentésére és megerősítésére. Mert amíg magunkat el nem hagyjuk, addig nem leszünk elhagyottak, ha az egész világ is elhagy bennünket. De ehhez egy áldozatkészséggel alátámasztott nagy és szent magyar egységre múlhatatlanul szükség van. Közlök két képet is. Az egyik egy **vogul**, a másik egy **osztják** embert ábrázol.

Theophilaktos Simokattes konstantinápolyi szerzetes Kr. u. 630 körül, a Kaukázus és a Fekete-tenger vidékén személyesen térített. Azt írta az ott élő turk népekről, hogy tisztelik a tüzet, a levegőt és a vizet, és énekekkel köszöntik az anyaföldet, de egyedül imádják és istennek nevezik azt, aki az eget és a földet alkotta. Azt is megírta rólu, hogy **a kereszténység sem volt előttük ismeretlen**, mert **Mauritius** konstantinápolyi császárhoz küldött turk hadifoglyok között olyanok is voltak, akiknek a homlokára kereszt volt tetoválva.

XXVI.

A HÓDÍTÓ MAGYARSÁG FAJTÁJA ÉS NYELVE

A természet örök és megváltozhatatlan törvényével bizonyítottam, hogy az őstelepes népeleme a később kialakult magyar nemzetnek nem származhatott a csupasz képű vogulokból és osztjákokból. Még inkább áll ez a hódító magyarságra. Végigvizsgálva az emberi fajok küllemét, azt állapítottam meg, hogy: szakállas, bajuszos fajta csak három nagy népcsoportban van az egész világon: a török népek, az árjak és a sémiták. Még van ilyen egy kis töredék nép Japán északi részében: az *ajnu*. A többi mind vagy egészen csupasz arcú, vagy csak gyér szőrzetű. A nyáron, mikor e könyvet írtam, sokszor kíséltam a felsőöri határba. Találtam ott tarbúza és szakállas-búzatáblákat egymás mellett is. Nagyon lenyűgöző volt a természet nagy törvényeit ilyen kis semmiségekben is közelről látni. Jobban szemügyre véve a tarbúzákat, itt-ott egyes kalászon gyér szakállszálakat is észrevettem. Ezek az átporzás következményei voltak. Ilyen átporzás hatása az emberi kalászfajta is van. De ez már kivétel a nagy szabály alól. Ilyen átporzás nyomai nagyobb arányokban különösen a mongol népeknél láthatók. **Mivel tehát sem árjak, sem sémiták nem voltak a honfoglaló ősök, csak valamilyen törökfajta szakállas, bajuszos népből származhattak.** Hogy hun, alán, kazár, szabir, méd vagy pártus volt-e a többség, azt 2.000 év távlatából nehéz eldönteni, nem is lehet.

A történelem nem matematika. Itt szabatosan száz százalékos pontossággal, mint a számtanban nem lehet valamely eredményt megállapítani. Itt csak valószínűség-számítás lehet, ha különösen számításba vesszük az emberi gyarlóságot, tudatlanságot és a rossz szándékot is a régi események megírásánál. Ezekből kihámozni az igazságot, a valót nem könnyű feladat. Gondoljon csak a szakember arra, hogy milyen lehetetlen meséket költöttek, találtak ki és írtak meg eddig a magyar nép kialakulásának a történetéről és ebben nemcsak a véletlen emberi tudatlanság, a tájékozatlanság, hanem a bűnös szándékosság is szerepet nyert.

Ott van például a „manszi”-zás. Mennyire meggátolta a tárgyilagos kutatást **Hómannak** nagy társadalmi tekintélye. Nemcsak miniszter, egyetemi tanár, az Akadémia elnöke, stb. lett, hanem Tasson nagybirtokos is. Bár **Konstantin** császár következetesen a magyarokról turk néven emlegetik őket, de maga a hódító magyar nép ezt a nevet sohasem használta. Mielőtt a „magyar” népnév a Kárpát-medencében kialakult, a hódító katonanép vagy hunnak, vagy szittyának nevezte magát. De az általánosan elfogadott név a hun volt. E névből származott a „gár” török szó hozzáadásából a hungár név, amely tehát mai nyelvünkön: hun népet jelent. A külföldön a magyarokat mindenütt e névről nevezik ma is. Mikor azután a XIII. század végén a hódító népelem nyelve és a meghódított ősi nép nyelve összeolvadt, akkor alakult ki véglegesen a magyar név az uralkodó megeri, vagy magyar törzs nevéből. De e nyelvhez a szavak legnagyobb százalékát az őstelepes sumir rokonnép adta, amelyikből a hódítók jogtalanul köznépet csináltak. Írtam már a hódító katonanépek nyelvvalakulásáról. Kivétel nélkül mindenütt a hódító katonanép nyelve olvadt bele a meghódított népébe. Lehetett volna-e kivétel e nagy szabály alól egyedül a hódító magyar nép esete? Nem, mert a természet törvényei kivételt nem ismernek. Természetes azonban az is, hogy a hódítók török nyelvéből is sok szó belekerült a magyar nyelvünkbe.

(folytatjuk)

